

Hr. Professor *Steenstrup* meddelte derpaa følgende Notits om *Sabella marsupialis Gmelin*, som efter hans Undersøgelser hører til Koraldyrene og formentligen udgjør en ny Slægt af de frie *Actinia*aagtige Dyrs Gruppe, for hvilken han foreslog Slægtnavnet *Sphenopus*.

»Da Slægten *Sabella* paa Selskabets Mødeseddel var anmeldt som Gjenstand for et Foredrag af et af dets Medlemmer — hvis lærerige Meddelelse nu saa meget har forøget vore Kundskaber om denne Slægt, baade ved et betydeligt Antal nye Former og ved flere interessante physiologiske Kjendsgjeringer — har jeg i denne Anledning medtaget en kort Notits om en hidtil meget problematisk Dyreform, som i de ældre Systemer var optaget blandt denne Slægts Arter. Jeg har følt mig saameget mere opfordret til at fremkomme med dette Bidrag til Slægtens Historie, saa lidet det end er, som netop *vores* ældre Conchyli-Samlinger, navnlig den *Spenglerske*, saavidt jeg kan skjønne, ere de eneste, der ret kunde oplyse dette problematiske Dyr, og disse for Øieblikket ere betroede til mig.

I sin: Einleitung in die Conchylienkenntniss nach Linné, Hialle 1784, zweiter Bd., S. 591, har *Joh. Sam. Schröter* iblandt de Arter af Slægten *Sabella*, hvilke han ikke fandt optagne hos *Linné*, og som rigtignok hovedsageligen ere opstillede paa Husesne til Phrygane-Larver*), beskrevet og afbildet en Art under Bøenævnelserne »die beutelförmige Sabelle« uden at tillægge den noget systematisk Speciesnavn, hvilket han heller ikke gjorde ved nogen af de andre hos *Linné* ikke forekommende Arter. Hans Ord paa det anførte Sted lyde:

**) At han henfører disse til Slægten *Sabella*, ligger ikke deri, at han var uvidende om, at de hidrørte fra Insektlarver, men deri, at han var uvis om, hvorvidt muligen de i Saltvandet levende virkelige Sabeller ogsaa kunde vise sig som Larvetilstande af andre Dyr.

»Dise Sabelle hat die Form eines Beutels oder eines Spadels, dessen sich die Aerzte bedienen, wenn sie Pflaster streichen. Da wo das Thier seine Oeffnung hat, ist es schmal, fast rund, nun wird es schnell breiter, wird aber nach und nach schmaler, und ist unten abgerundet. Auf den Seiten und unten ist es zusammen gepresst, nach oben zu aber aufgeblasen. Es ist aus dem feinsten schwarzgrauen und schwarzem Sande erbauet, innwendig aber ist es mit einer braunen zähen Haut umgeben, und daher ganz glatt. Es ist über zwey Zoll lang, und fast anderthalb Zoll beträgt die grösste Breite. Ein zweytés Beyspiel ist aus schwarzen feinen Sande erbauet und würde einen conischen Bau haben, wenn es nicht in der Mitte am breitesten wäre, und unten spitzig zu lief. Es hat fast den Bau eines Pantoffels. Beyde Sabellen sind aus der See, den eigentlichen Ort aber, wo sie wohnen, kann ich nicht angeben. Sie sind ein Geschenck meines *Spenglers*. Siehe Tab. VI, Fig. 21.«

Denne Sabelle, der altsaa kun er opstillet paa det af Sandkorn-byggede eiendommelige Skjul, uden at noget om det deri levende Dyr var bekjendt, har *Gmelin* i sin 13de Udgave af *Linnés* Systema S. 3751, opført med Artsnavnet *Sabella marsupialis*, idet han simpelthen har oversat den schröterske Benævnelse; den er kun optaget efter *Schröters* Beskrivelse og Figur, med Diagnosen:

»testa nigra; fine aperto cylindrico angustiori, altera parte turgida ovata«, og det Tilføiende: *habitat in mari; testa ultra 2 pollices longa, ex arena nigra composita, intus laevi.*

Ved Hjælp af denne *Gmelinske* Diagnose holdt dette Sandhylster sig i Systemet, og det blev saaledes optaget af *Blainville* i hans Monographie af Sabellaslægten i Dictionaire d'histoire naturelle vol. XLVI, S. 488 (1827), idet denne Forfatter, der iøvrigt paa en heldbringende Maade udskilte det meste af det fremmedartede Indhold, som *Gmelin* efter *Schröter* og *Andre* havde indført i Slægten, mente, at denne Form endnu maatte være at beholde under denne.

Af dette meget besynderlige Dyr, som man siden dets første Beskrivelse ikke har seet anført at være i noget Museum, findes der heldigvis endnu nogle tørrede Exemplarer i den Spenglerske Conchyliensamling, og om disse end ere lidt forskjellige i Størrelse og Form, stemme de dog, og navnlig enkelte Exemplarer, saa vel med *Schröters* Beskrivelse og Figur, at der ingen Tvivl kan være om, at det maa være aldeles lignende Exemplarer, som *Spengler* i sin Tid har sendt *Schröter*. Til yderligere Vished herom ere de med *Spenglers* egen Haand paa en i Æsken liggende Papirsetiquette betegnede: »Die beutelförmige Sabelle. *Schröters* Einleitung in die Conchylienkenntniss, zweiter Band, pag. 591, Nr. 19. Dessen Kupfer Tab. 6, Fig. 21. *Von Tranquebar*«, og herved faaer man da med det samme ogsaa Oplysning om Dyrets Fædreland, som hidtil var ubekjendt, idet *Spengler* formodentlig ikke har meddelt *Schröter* det.

Men hvad der til Kundskab om Dyret er endnu af langt større Vigtighed, er, at der i det kongelige Museum findes opbevaret 7 andre Exemplarer af denne Art i Spiritus, og det i et Glas, hvis hele Tilluknings- og Tilkitningsmaaede røber, at det maa hidrøre fra Museets ældste Bestanddele, rimeligvis fra det ældre naturhistoriske Selskabs Samling eller maaskee fra Kunstammeret, hvis Bestyrer *Spengler* var, ja maaskee endog fra *Spenglers* egen Samling, men i alle Tilfælde tør man antage det for sandsynligt, at de hidrøre fra samme Sending eller Indsamling, som de tørrede Exemplarer i *Spenglers* Samling, og rimeligvis skyldes vore dengang ivrige Samlere i Indien, Dr. *König*, eller Missionair *John*.

Disse Exemplarer, der ere i en særdeles god Tilstand i Forhold til den lange Tid, hvori de have været opbevarede i Museet, have tilladt en nøiere Undersøgelse af Dyrets indre Bygning; jeg har aabnet tre af dem, og det har vist sig, at Dyret ikke er nogen Annelide, hvilket Formen heller ikke gjorde meget sandsynligt, men et Straaldyr og navnlig et Koraldyr af de Actinieagtiges Gruppe; indenfor denne danner det imidlertid en

egen Slægtsform, der, saavidt jeg hidtil har kunnet finde, ikke er bleven beskrevet.

Ved den ovenfor anførte korte Schröterske Beskrivelse er det allerede bekjendt, at Dyrets almindelige Form har Lighed med en Spathel eller med visse ældre Folkeslags rundæggede Øxehamre eller saakaldte »*cerauni*«, og det fremgaaer deraf, at det deler sig ligesom i to Dele, et øvre, meget smalere, trindt eller valtseformet Partie, der modsvarer hine Instrumenters Skaftdel eller disses Bane og i hvis Ende Aabningen til den indre Krophule findes, og et nedre, meget bredere, stærkt fladtrykt, nedad næsten kileformig tilskjærpet Partie, begge Instrumenters Blad, paa hvis nedre Rand man vel ikke kan finde nogen Aabning, men i hvilken man dog omtrent paa samme Sted (m) paa flere Exemplarer seer et lille Indtryk, som kunde formodes fremkommet ved en stærk tilsnøret Aabning.

Overskjærer man nu denne øvre trinde Del af Dyret, f. Ex. efter Linien a a', Fig. 1, seer man, at den, ligesom en paa tvers overskaaren Appelsin, indvendig er delt i mange Rum ved et stort Antal Hudblade, der som Skillevægge gaae fra den ydre Krophud ind imod Axen, der her udgjøres af en langstrakt Fordøielseshulhed, Fig. 2. Skillevæggenes Antal var hos det aftegnede Exemplar 28, men midt imellem hvert Par traadte der desuden i Reglen en lille Hudplade ind i Rummene; dog havde denne kun $\frac{1}{8}$ indtil $\frac{1}{6}$ af Skillevæggens Bredde; kun i 3 Rum paa den ene Side af Dyret manglede disse smaa fremspringende Plader, medens der i tre Rum omtrent ligeoverfor dem vare to saadanne Plader. Gjennemskjæres Kroppen lidt længere nede, bliver Gjennemsnittet mere ovalt, eller, hvis dette laae lidt dybere, f. Ex. efter Linien b b', aflangt eller elliptisk, eftersom Kroppen her begynder at tiltage i Bredden, Fig. 3. Skillevæggene gaae her ind imod en noget fladtrykt Axehulhed, som er Fordøielseshulheden; men de ere ikke længere af samme Bredde, idet de af dem, der komme fra Dyrets brede Sider, ere smale, de derimod, der komme fra de smale Sider, indtil dobbelt saa brede;

man kan deraf dømme, at den fladtrykte Form er constant i Dyrets levende Live. Deres Antal og de indskudte smaa Pladers Forhold synes at være som i det høiere liggende Gjennemsnit; men Rummene begynde her at fyldes med en kjertlet Masse, der ved nøiere Betragtning viser sig fornemlig at dannes af slangeformig bøiede Kjertelpartier, som snoe sig paa Væggernes indre Sider. Længere end til omtrent Midten af Dyret synes Fordøielseshulen ikke at strække sig, idet den i sin nedre Del mere og mere snører sig sammen. Skjærer man derfor Dyret over i dets nederste Trediedel, f. Ex. efter Linien $c-c'$, sees Skillevæggene i dette elliptiske Gjennemsnit ligesom at straaale hinanden imøde, Fig. 4, og disse og Kjertlerne paa Væggene, samt andre kjertelagtige Masser, som hang inde i Rummene og som jeg skulde antage for Forplantningskjertlerne, synes at fylde Dyrets Hulhed aldeles. Kort nedenfor hører imidlertid Kjertelbeklædningen op, og man seer da Skillerummenes frie Rande træde frem i et nederste kegleformet Rum.

Billedet af den indre Bygning vil Længdesnittet (Fig. 5) anskueliggjøre endnu mere; det er ført parallelt med Kroppens tvende bredere Flader. Den egentlige Fordøielseshulhed, der hos ingen af de aabnede Exemplarer gik længere end til Midten af Dyret, viser sig paa den indvendige Flade sribet og foldet efter Længden; Folderne ere i Antal lige med Skillevæggene, men afvxlende med disse, og omtrent ligestore. Midt paa en af de bredere Flader er der en meget dyb men smal Fure eller Rende, som sænker sig ud mod Hudvæggen og som minder endel om Furen paa Bugfladen af en Ascidia. Paa dens ydre Flade er denne Rende understøttet ved et eiendommeligt Bruskskelet, der hesteskoformig bøier sig om den og danner ligesom begge dens ydre Vægge. Da Skillevæggene og Længdefolderne oiensynligen ere ordnede regelmæssigen paa begge Sider af denne Fure og dens Bruskskelet, sees det her særdeles tydeligt, at der, uagtet den tilsyneladende Straaleform, gaar en fuldkommen Sidesymmetrie igjennem dette Dyrs Bygning, hvad

ogsaa den ydre Form maatte lade formode; men hvad man maaskee mindre ventede, er, at Dyrets Midtplan altsaa ikke ligger parallelt med de to bredere Flader, men staaer netop lodret paa dem, saa at den ene af disse bliver at betragte som en Bugflade, den anden som en Rygflade, og det er vistnok saaledes heller ikke blot tilfældigt, at disse to Flader hos mine Individuer i Reglen ikke ere hvælvede i samme Grad. Det Rum, hvori denne bruskkledte Rende bøier sig ind, og dets tvende Naborum paa begge Sider ere de tre Rum, i hvilke, som jeg ovenfor angav, den lille indspringende Tverplade manglede; de 3 Rum, jeg angav at have det dobbelte Antal af disse, ere Rummet ligeoverfor, eller det diametralt modsatte, og det andet Rum fra dette igjen paa begge Sider. Paa den ene Flade af Maven er iøvrigt ogsaa den Længdefold, der staaer ligeoverfor hin dybe Fure, lidt skarpere begrændset end de andre. Forneden sees de omtalte Kjertelsnoninger at ligge saa tæt paa Skillevæggene, at de ligesom fylde Mellemrummene aldeles; kun allernederst seer man dem igjen ophøre, og efter disse i Spiritus opbevarede Exemplarer at dømme, vilde jeg antage, at Skillevæggene stode frit frem og ikke samlede sig i Axen. Endnu i dette nederste Partie af Dyret (Fig. 5 s.) finder man tvende Hudblade rage tydeligere frem og danne en dybere Rende imellem sig, og da disse ligge nøiagtig i samme Linie som Bruskvæggene om den dybere Fure i dets øvre Halvdel, anseer jeg dem for Fortsættelsen af disse. Nogen Aabning udad har jeg ikke kunnet finde. Opad er den egentlige Mave eller Fordøielseshule ved en skarp Grændse afsondret fra en rummeligere Hulhed, et Slags midlertidigt Førgaard eller, som det viser sig, et Tentakelrum, idet nemlig den øverste Del af Dyret, en Tentakelskive tilligemed mange Tentakler, ere trukne ind i dette. Man seer derfor lange, trinde, tilspidsede Tentakler hænge ned i det. Hvormange disse ere, har jeg ikke bestemt kunnet afgjøre, da de ere meget sprøde og ved den mindste Berøring brække af; men de ere i det mindste ligesaamange, som Rummene, og sidde i den ind-

trukkne Tilstand, i det mindste, i flere Kredse, der ere saa tæt stilldede, at de synes kun at udgjøre een, Fig. 6; den ydre Mund-aabning er tæt rynket, men sammenfoldet efter en Linie, der svarer aldeles til den ovenfor antydede Midtplan af Dyret.

Kroppens egentlige Hud, som bestaaer af flere Lag, er ikke megget tyk, neppe dobbelt saa tyk som de lodrette Skillevægge, men den har klæbet fast paa sig, ja synes næsten at optage i sig en ssaadan Masse af uorganiske Smaadele, nemlig Dynd og Sand, at den ved denne fremmede Skorpe synes at faae en umaadelig Tykkelse, især i Kroppens to nederste Trediedele. De forskellige Tversnit give en tydelig Forestilling om dette Sanddækkes Tykkelse paa forskjellige Steder af Kroppen; medens det nemlig er tyndest opad og paa den trinde Halsdel kun $\frac{1}{2}$ mm, naaer det indtil den firedobbelte Tykkelse i det Belte, hvori Dyret begynder at udbrede sig stærkere; paa Midten af Dyret er det allerede 4—5mm tykt, og i den nedre Trediedel bliver det indtil 8—9mm tykt, det vil sige: paa de smalere Sider af Dyret, thi paa de bredere Sider har det i Reglen i de forskjellige Høider kun Halvparten af den her angivne Tykkelse. Disse Forhold i Sanddækket røbe iøvrigt, at dette neppe kan være tilveiebragt ved Hjælp af en simpel Slimafsondring, saaledes som Tilfældet er imed Sandhylstrene eller Dyndrørene omkring en *Terebella* eller en *Sabella*.

Dette er nu Bygningen af den Gmelinske *Sabella marsupialis*, forsaavidt jeg paa disse ældgamle Exemplarer har kunnet udrede den. Hvad der tydeligt nok gaaer frem deraf, er, at dette Dyr er et Straaldyr, og et Koraldyr af Actiniernes store Gruppe, men indenfor denne stiller det sig dog som saa afvigende fra de hidtil beskrevne Former, at det efter min Mening maa udgjøre en ny Slægt, for hvilken jeg, efter Kroppens Form, vilde foreslaae Navnet *Sphenopus*.

Fra de mange typiske Former af Actinier adskiller nemlig vort nye Dyr sig derved, at den nedre Del af Kroppen eller Fodeen ikke danner nogen Hæfteskive, hvorved Dyret altsaa er

ude af Stand til at hæfte sig til faste Gjenstande. Efter Bagendens Form at dømme kunne vi kun antage, at det lever nedstukket eller nedplantet i en blød, af fine og bevægelige Partikler bestaaende Havbund. Med Hensyn til dets Befæstelsesmaade har det altsaa, som det synes, sine fuldkomne Analogia blandt de coloniedannende Koraldyr i Slægterne *Pennatula* og *Veretillum* og blandt de eenlige Koraldyr i Slægterne: *Sphenotrochus* og beslægtede Former, hvilke dog alle ere indvendig understøttede af et Kalkskelet; men saa fuldkomne Analogier ville vi neppe kunne paavise hos de Koraldyr, der mangle dette Skelet og altsaa henregnes til de egentlige Actinier, om vi end have fundet høist karakteristiske Overgange dertil hos en Række Slægter, der ikke paa sædvanlig Actiniavis hæfte sig til faste Flader, nemlig hos *Minyas*, *Edwardsia*, *Ilyanthus*, *Peachia*, *Moschata* og *Cerianthus*. Den første af disse Slægter kan ved Kroppens Sammentrækninger og Udvidninger svømme omkring; ved næsten lignende Bevægelser kryber *Edwardsien* med Lethed omkring i Dyndet og gjennemroder dette, og *Ilyanthus* synes væsentligen at leve paa samme Maade. Slægterne *Peachia*, *Moschata* og *Cerianthus* ere mere adstadige og synes oftest at blive omtrent paa samme Sted, om end *Moschata* skal være fundet fri i Vandet i svømmende Bevægelse.*) *Peachia* angives at staae opret i en løsere og finere Sandmasse imellem større Stene og Klippeblokke, men

*) *Jules Haines* anfører i sin Afhandling om *Cerianthus* (Ann. des scienc. naturell. 1854. Tom. I. p. 386), med hvilken Slægten *Moschata* sammenstilles, at denne *Moschatas* egne Bevægelsesmaade „vient expliquer et confirmer une des assertions d'Aristote, que les naturalistes modernes avaient très mal interprétée“; derved sigter han til *Aristoteles* 1. Bog. 1. Cap. 8, hvor det hedder: „nogle Dyr ere baade fastvoxne og fribevægelige, saaledes som en vis Slags af de saasaldte Akalepher; af disse løsne nogle sig om Natten og søge Føde.“ Men at dette Træk helt og holdent passer paa de almindelige Actinier, hvilke *Aristoteles* ogsaa paa alle andre Steder mener ved sine Acalepher, maa være enhver Naturforsker, der har studeret ved Middelhavet, velbekjendt, og der kan saaledes ikke være at tænke paa, at *Aristoteles* skulde have en saa sjelden og usædvanlig Form for Øie.

samler ikke denne Sandmasse om sig, og ved den mindste Allarm eller Uroe skal den med en overordentlig Hurtighed kunne trække sig dybt ned i sine Huller i denne. *Moschata* og *Cerianthus* leve ogsaa begge fortrinsvis i saadanne løse Masser; men de hæfte sig enten efter Forgodtbefindende (den første) eller stadigen (den sidste) til faste Gjenstande i disse, Tangstammer, Tangblade o. s. v., og deres Tilknytning til disse forstærkes derved, at de begge søge at danne, tildels ved Hjælp af de dem omgivende Partikler, et Slags Hylster omkring sig. Til disse sidstnævnte Slægter slutter sig altsaa vor nye Form med Hensyn til sin *Befæstelse*, idet den iøvrigt gaaer videre i den af dem antydede Retning; den maa nemlig leve stedse paa samme Sted nedplantet i det bløde Sand eller Dynd og bindende dette paa en egen Maade til en Skorpe omkring sig; den kileformig sammentrykte Bagende lader iøvrigt formode, at Dyret ved nogen Anstrengelse vil være istand til at sænke sig mere eller mindre dybt i denne sin bløde Omgivelse.

Dannes der end saaledes igjennem flere Slægter en Overgang imod *Sphenopus*, afviger denne dog ved sin sammentrykte, meiseformede eller kileformede Bagkrop fra de nævnte Slægter, der alle ere valtse- eller tenformede og bagtil kegleformig tilspidsede, og med denne Kroppens Form, der minder om *Sphenotrochus* og lignende Stjernekoraller, have vi i det Foregaaende seet, at en iøinefaldende symmetrisk Ordning af alle Delene staaer i Forbindelse. Denne symmetriske Ordning troer jeg nu vel ikke, strengt taget, mangler hos nogensomhelst Actiniaform, skjøndt det af Naturforskerne i Almindelighed ikke gjerne indrømmes; men den er under alle Omstændigheder stærkere udtalt her end hos de ovennævnte Slægter, med en Rygflade og en Bugflade, en højre og en venstre Side. Af de indre Eiendommeligheder fortjener derhos særlig at fremhæves den med Brusk understøttede dybe Fure paa den ene af de brede Flader, til hvilken kun Slægten *Cerianthus* synes at have noget aldeles tilsvarende. Men medens *Cerianthus* er »ditrematus« og har en Aabning paa

Spidsen af Bagkroppen, hvilket den først nylig beskrevne *Peachia* ogsaa har, saa synes *Sphenopus* aldeles lukket i denne Del, og altsaa sluttende sig i denne Henseende til *Moschata*, *Ilyanthus* o. s. v., og navnlig nærmest til denne sidstnævnte Slægt, forsaavidt som Skillevæggene jo fortsætte sig ned igjennem hele Kroppen; dette er nemlig ikke Tilfældet med *Moschata* og *Cerianthus*, og af disse to Former have *Milne Edwards* og *Jules Haime* fornemmelig af denne Grund troet at burde danne en egen Familie: *Cerianthidæ*.

Man vil altsaa skjønne, at denne Slægt i systematisk Henseende ikke mangler Interesse, idet den endnu mere forøger Combinationen af de Karakterer, hvorpaa især i de senere Aar flere fra de typiske Actinier afvigende Slægter ere blevne opstillede, men hvis relative Betydning endnu staaer dunkel for os.

Ligeoverfor de nylig nævnte Slægtsformer, med hvilke den deler flere eller færre Ejendommeligheder, kunde man maaskee formulere Slægtskarakteren saaledes:

Sphenopus: animal e classe *Anthozorum*, ex ordine *Polyactineorum* et e familia *Actiniarum*, generibus aberrantibus *Ilyantho*, *Peachiæ* et *Ceriantho* affine, monotrematum, corporis anteriore parte subcylindrica, posteriore vero a ventro dorsoque depressa et lata, securiformi vel cuneata, limum et granula arenæ in crustam crassam alligante; tentaculis unum circulum, a pluribus contiguis constantem, formantibus; sulco stomachali parietibus cartilagineis instructo.

I Anledning af Sandskorpen udenom dette Dyr maa jeg til Slutning endnu tilføie, at medens Skorpens ulige Tykkelse gjorde det paa den ene Side mindre sandsynligt, at den var istandbragt ved afsondret Slim, gjorde den af *Jules Haime* iagttagne Hylsterdannelse hos *Cerianthus*, der synes at bestaae af et tæt Filt af de lange Nældetraade, det paa den anden Side ikke usandsynligt, at det ogsaa her kunde være Nældetraadene,

der ved en ulige Udvikling paa de forskjellige Sider og Steder bandt Sandkornene sammen i en saa ulige, men dog regelmæssig Tykkelse; en mikroskopisk Undersøgelse viser virkelig ogsaa, at det er en yderst fin traadet Masse, der sammenbinder Smaapartiklerne. Et meget fint Tversnit af Skorpen viser sig som Figur 8. Nældeblærerne selv har jeg ikke med Sikkerhed kunnet finde.

Paa den medgivne Tavle fremstiller Fig. 1—5 *Sphenopus marsupialis* Gmelin i naturlig Størrelse:

Fig. 1. Dyret, seet fra en af de brede Sider;

- 2. et Gjennemsnit af Dyrets mere trinde Halvdel efter Linien $a-a'$; z er Længdefuren med Bruskvæggen;
- 3. et Gjennemsnit dybere nede, efter Linien $b-b'$;
- 4. et Gjennemsnit i den nederste Trediedel efter Linien $c-c'$;
- 5. et Gjennemsnit efter Dyrets Længde, af et andet mere kileformet Individ; o , Tentaklerne hængende ned i den nedbøiede øverste Del, det saakaldte Tentakelrum; p , Længdefuren; q , Skillevæg med Spor af de øverste Kjertelsnoninger; r , de overskaarne Skillevægges Kjertler, fyldende Rummene mellem Skillevæggene; s , det nedre Rum af Krophulen, i hvilket Skillevæggene ikke støde sammen;
- 6. et Parti af den øvre Del, med de nedhængende Tentakler, forstørret;
- 7. Contourfigurer, der tydeligere angive Skillevæggenes Forhold til Huden og til Fordøielseshulens Folder; stærkt forstørrede.
- 8. et Tversnit af Sandskorpen under en stærkere Forstørrelse.

Den til Bedømmelse af Herr Vandinspecteur *Coldings* Afhandling om glasserede Leerrørs Vandføringsevne udnævnte Committee afgav følgende Betænkning: